

ORDEN  
RETTFERD  
FRED

Mars 1978  
Nr. 3 - 27. årgang  
Løssalg kr. 3,—

# FØRST MÅ STAT OG KOMMUNE KUTTE VEKK SITT LUKSUSFORBRUK

Arbeidsløshet truer titusener av nordmenn, og vi er de første til å mene at vi alle må stå solidariske og kutte ned på vårt forbruk dersom vi kan spare våre landsmenn for en slik ulykke. Det er bare det at hovedgrunnen til den omkostningsstigning som gjør det vanskelig å selge våre varer i utlandet, er stat og kommuners luksusforbruk som betales med våre penger.

Det snakkes i ett sett om hvor flott vi alle lever. Sannheten er en annen. De aller fleste

nordmenn lever nøkternt, og mange, f. eks. barnefamilie, har vanskelig for å greie seg. Vel ser våre lønninger store ut på papiret, men hva hjelper det når myndighetene gjennom direkte skatt og avgifter tar adskillig mer enn vi selv får beholde? Det snakkes om lovforbud mot lønnsnedgang, men da må man først se på hva lønnsnedgang oftest er. Det som skjer, er at lønnsstagerne lir fortvilet når de ser hvor lite politikerne lever, og at de derfor må gå kraftig

på sin arbeidsgiver for å skaffe seg penger til det nødvendige. Om stat og kommuner kuttet ut sitt luksusforbruk og bragte skatter og avgifter ned på et akseptabelt nivå, ville produksjonslivets lønnsomkostninger skjæres ned *samtidig* som folk fikk mer å rutte med.

Hva slags luksusforbruk er det snakk om? Jo, det er utbetalinger til formål som ikke tjener noen hensikt og som bare belaster dem som gjør nyttig arbeid. Her er noen få eksempler:

*Rydd opp i undervisningssektoren!* Rundt omkring på våre universiteter og høyskoler, særlig der samfunnsfag kommer inn i bildet, sitter massevis av såkalte «forskere» som ikke bedriver stort annet enn venstredreid politikk. De fortjener ikke sin lønn og burde finne på noe annet. På de samme anstalter går noen tusen «studenter» som legger beslag på studieplasser og -lån, men som isteden bruker tiden til å bane veien for ver-

(Forts. side 7)

## Kjesäter-arkivets fantasihistorier ble brukt mot NS-folk under «retts»-oppgjøret

AVSLØRENDE VITNEPROV I BRYHN-SAKEN

Vårt blad har gått sterkt ut mot de tusener av falske anklager som ble rettet mot NS-folk ved «rettsoppgjøret», og som resulterte i strenge straffer.

I Bryhn-saken som har vært oppe for Gulating lagmannsrett har vi fått rett i våre påstander. Det ble under denne fastslått at det såkalte Kjesäterarkiv var absolutt upålitelig, etter at norske flyktninger i Sverige hadde vist «en utrolig evne til å servere

oppdiktede historier om NS-folk og andre nordmenn».

Arkivets hovedoppgave var å skaffe frem opplysninger om nazister og angivere i Norge, og disse ble senere overlevert den norske motstandsbevegelse. Sjøfen for det norske rettskontoret i Stockholm under krigen, Olav Svendsen, uttalte som vitne at arkivet i 1945 ble gitt den norske påtalemyndighet til hjelp for

(Forts. side 7)

## Afrikansk dobbelterrorist på Oslo-besøk

Oslo er et yndet reisemål for sorte terroristledere, og det er ikke underlig. Ved siden av at de blir behandlet med stor gjestvennlighet, deles det svært ofte også ut fete sjekker med rund hånd.

I dagene 21.—22. februar var det SWAPO-lederen Sam Nujoma med fire ledsagere som hedret vår hovedstad med et besøk. Han stammer fra Sørvest-Afrika — som noen nå insisterer på å kalle Namibia — og er på et vis en slags dobbelterrorist. Han har nemlig greid å få sperret

inne rundt tusen av sine egne tilhengere. Det har han selvfølgelig ikke maktet i Sørvest-Afrika, hvor hans innflytelse er minimal, men derimot hos vennen og superdemokraten Nyerere i Tanzania. Grunnen til fengslingen var at disse tusen er misfornøyd med Nujomas venstre-ekstremistiske politikk og ønsker nytt valg på leder av organisasjonen. For en slik forbrytelse må man selvfølgelig finne seg i å sitte inne noen år.

Seriøse observatører regner

(Forts. side 6)

## Nei til en «likestillingslov» som hindrer kvinnen i å være kvinne

Herr redaktør!

Hvis alt det en leser om den foreslåtte «likestillingslov» er riktig, ser det for meg ut som om den er direkte kvinnefiendtlig.

Det syn som later til å være lagt til grunn for loven, er at kvinnen på død og liv skal være lik mannen. Det fremgår bl.a. tydelig av hva Tove May Olsbu ved kontoret for Fri Rettshjelp i Oslo sier til Nationen 20. februar. Hun hevder at loven går inn for «likestilling på mannens premisser» og tilføyer:

«Det er merkelig at lovforslaget ikke sier et eneste ord om verken heimearbeidende kvinner eller bondekvinner. Vi bør ikke vedta en lov som setter opp den nåværende typen på utarbeid-

dende menn som idealmønster. Mannens nåværende rolle må ikke aksepteres som det eneste saliggjørende for kvinnen.»

Det hun med milde ord egentlig sier her, er at kvinnens funksjon i hjemmet fullstendig neglisjeres, og det er vel heller ingen tvil om at lovens kvinnesyn er meget ensidig og stammer fra det sterkt frustrerte og tilsvarende høyrystede mindretall av kvinner som av en eller annen grunn har motvilje mot å ta på seg de oppgaver naturen har lagt på dem.

Det forferdelige ved dette kvinnesyn er at det reduserer kvinnens oppgave til ren biologi: I det øyeblikk barnet er født, skal hennes spesielle rolle

ifølge de kretser være opphørt. De fleste av oss kvinner vet selvfølgelig at dette er tøv. Uansett hvordan staten presser oss eller hvor sterkt det propaganderes for det motsatte: Vår oppgave er såvel å bære frem og føde barnet som å være hovedansvarlig for dets oppdragelse i de egentlige barneår. Å hevde noe annet, er å kjempe mot en naturlov.

Man kan spørre hvorfor man har ansett den nye lov nødvendig, og jeg tror svaret er greit: Man vet at det syn den representerer, ikke deles av flertallet av de norske menn og kvinner, og derfor må disse holdninger tvinges og gjennom med straffebestemmelser.

Loven har lite med likeverd mellom mann og kvinne å gjøre, noe som vil si at mannens og kvinnens forskjellige funksjoner aktes og verdsettes like høyt. Isteden prøver den å tvinge igjennom at mann og kvinne skal være like. Å danne kvinnen i mannens bilde, å hindre henne i å være kvinne, i å oppfylle sin naturgitte misjon, er kvinnediskriminerende i en grad som opprører meg. Alle de tåpelige bestemmelser i loven som skal tvinge oss til å se bort fra de forskjeller vi er skapt med, vil ihvertfall jeg nekte å akseptere og være med på.

Marie, Hokksund

## Fredsprisen til Vidkun Quisling?

«Det norske folk bør gi Vidkun Quisling fredsprisen post mortem for hans fredsinnstans under den tyske okkupasjon.»

Det er sosialistiske aviser i Nord-Irland som skriver dette i forbindelse med sterke beskyldninger mot Betty Williams og Mairead Corrigan for landssvik. De to fredsprisvinnerne anklages for at de går inn for mord og tortur på medlemmer av IRA, mens de støtter britiske «terrorgrupper».

En avis skriver at «det var ventet at Betty Williams og Mairead Corrigan fikk fredsprisen. De faller naturlig inn i rekkene av proimperialister som har fått denne pris i de senere år.»

## Moskva vil ha nærkontakt med LO

FRYKTER MAOISTENES  
INNFLYTELSE

Kilder som står øst-tysk fagbevegelse nær opplyser til Folk og Land at fagorganisasjoner i kommunistiske land har gått inn for en aksjon som tar sikte på en «politisk nærkontakt» med nordiske faggrupper. I følge kildene frykter Moskva-kommunistene at infiltrasjonen fra de marxist-leninistiske utbrytere (maoistene) skal resultere i herredømme over nordiske lands fagbevegelser, med den følge dette vil få for den politiske utvikling i disse land.

Som et ledd i den «politiske nærkontakt» har DDR's landsorganisasjon (FDGB) invitert flere norske faggrupper til besøk i Øst-Tyskland. I følge innbydelsene som Folk og Land har fått se, omfatter besøkene samtaler med kommunistiske tillitsmenn på arbeidsplassene, omvisning i en av de tidligere konsentrasjonsleirer og forelesninger om DDR's fagbevegelse og dens virkemåte.

Allerede i høst reiste norske LO-grupper på slike besøk og den siste forlot Øst-Tyskland 25. februar.

Medlemmene i de forskjellige faggrupper betaler selv halvparten av omkostningene ved besøk i Øst-Tyskland. FDGB betaler det resterende. Når LO-pampene reiser på slike besøk betales reise og opphold fullt ut av LO, slik at tillitsmennene

(Forts. side 8)

## Er det viktig for England og USA å hindre en fredelig løsning i Rhodesia?

Forhandlingene mellom Ian Smiths regjering og de moderate sorte ledere i Rhodesia har gjort store fremskritt de siste måneder, og når dette leses, kan en avtale allerede være underskrevet. At de sorte forhandlere, Muzorewa, Chirau og Sithole tilsammen representerer det overveldende flertall av den sorte befolkning, er det få som våger å benekte.

Sett på denne bakgrunn er det mer enn påfallende at USA's Young og Storbritannias Owen fortsetter å heie frem de to terroristhøvdningene Nkomo og Mugabe og insisterer på at det er disse som representerer Rhodesias sorte innvånere, Nkomo og Mugabe på sin side sverger dyrt

og hellig at de vil fortsette å myrde og brenne og se etter at en regjering med sort flertall har fått herredømmet over det hele. Enhver form for folkeavstemning setter de seg imot, av den enkle grunn at de vet de vil tape. Her er det altså ikke «befrielse», men noen hensynsløse og egoistiske lederes maktbegjær det dreier seg om.

At Andrew Young støtter opp om folk som Nkomo og Mugabe, er jo egentlig ikke overraskende. Han erklærte selv i 1970 at hans mål var å ødelegge de hvites samfunn på verdensbasis. At pressident Carter lar en mann som Young ture frem på denne måten, er én av mange ting som frå en til å lure på hva slags

interesser den amerikanske president er ute etter å tjene.

Kanskje er det mer håp om at fornuften skal seire hos Owen og den britiske regjering. Her er det tross alt «bare» prestisje det gjelder. Wilson og hans Labour-regjering erklærte for rundt elleve år siden at Ian Smith var en opprører som bare ville kunne holde seg ved makten noen få måneder. Vi har den tiltro til britene, selv til en Labour-regjering, at de til slutt lar realitetene telle og akseptere virkeligheten. Så får den sorte rasisten Young drive sin understøttelse av alle slags sorte — og oftest samtidig røde — terrororganisasjoner helt ue på eget og Carters ansvar.

Peik

## Aktiv illegal presse i Polen

Den illegale presse i Polen styrker stadig sin stilling, til tross for at alle stensilmaskiner teoretisk er registrert hos og overvåkes av politiet.

Blant de yngste illegale aviser er:

BRATNIAK, utgitt av Krakow-studentenes solidaritetsko-

mité. Arbeider for «en fri og uavhengig polsk republikk.»

ROBOTNIK, utgitt av Komiteén for sosialt selvforsvar. Hevder arbeidernes rettigheter overfor regimet.

OPINIA, utgitt av bevegelsen til forsvar for menneske- og bor-

gerrettigheter. Har bl. a. vært aktiv i forbindelse med Beograd-konferansen om Helsinki-avtalen og menneskerettighetene.

PULS, et tidsskrift som offentliggjør litterære arbeider som sensurmyndighetene har avvist.

Kilde: Danizdat, København.

## Avslørende om KGB og norsk presse

Bernt I Eidsvig:  
101 dager hos KGB.  
Gyldendal 1977.

Det må være meget lenge siden en så lavmælt politisk bok er kommet ut i Norge som den Bernt Eidsvig nå har skrevet, og det er antagelig nettopp derfor den virker så sterkt. I meget nøkterne ordelag forteller han om oppholdet i KGB-fengsel, der han som utlending ble behandlet «pent», men hvor li-

kevel alle slags knep og uhumske midler ble tatt i bruk for å få ham til å uttrykke hva sovjetmyndighetene ville han skulle si. At det delvis lyktes, bl. a. i forbindelse med et TV-intervju, skyldes at han slik ble ført bak lyset, men også at han var redd for den russiske kontaktmann han egentlig skulle oppsøkt.

Vi husker norsk presses feige unnsigelse og tildels utskjelling av Eidsvig mens han satt fengslet i Moskva. I boken får vi høre

hvordan disse norske presseuttalelser av KGB ble forsøkt brukt til å bryte ned hans mentale motstand. Hva vi også får høre nærmere om, er hvordan norsk presse trakk sine skråsikre konklusjoner på basis av høyst mangelfulle og tildels feilaktige opplysninger. Med denne blanding av diletantisk politisk nyhetsformidling og en stadig tydeligere servilitet overfor Sovjetunionen er jo noe vi etterhvert begynner å bli vant til.

H.

## Klart nei til innvandring fra Englands konservative

Innvandringen av farvede til de britiske øyer er nå blitt et så stort problem at selv de konservatives leder, Margaret Thatcher, har funnet det riktig å si klart ifra. Hittil har de etablerte partier og pressen forsøkt å fortie hele problemet. Det som har forårsaket forandringen, er temmelig sikkert det faktum at partiet National Front har hatt en oppsiktsvekkende fremgang ved en del lokale valg på grunn av

sin motstand mot farvet innvandring.

Fru Thatcher understreket at briter flest er redde for å bli oversvømmet av mennesker fra en fremmed kultur». Hvis alt fortsetter som nå, vil det være fire millioner farvede i Storbritannia ved århundreskiftet, og «det er skrekkelig mye... Folk vil reagere på det, og de vil være meget fiendtlighetsinn overfor innvandrerne. Hvis vi

ikke vil at folk skal gripe til ekstreme virkemidler — og det vil ihvertfall ikke jeg — så må vi diskutere problemet, og vi må vise at vi er rede til å gå løs på det.» Når hun snakker om innvandrere, er det folk fra Pakistan og sorte fra Vest-India hun i første rekke mener. Fru Thatchers åpne tale har allerede skaffet de konservative en sterk oppgang på gallupen.

## Sovjetunionen, systemet og folket

Av Leif Karlung

Herr redaktør!

I Folk og Land nr. 1/78 tar Vera Grønland Sovjetsystemet i forsvar. Så langt jeg kan skue inn i historien og ut over vårt nuværende verdensbilde, må jeg oppgi tanken om å fatte forståelse for hennes påstander. De er nærmest som grepet ut av luften.

Jeg vet ikke en krig som ikke er startet av sosialister og kommunister. Det eneste unntak må da være stridighetene om Israels bestående. Ellers fortøner verdenskartet seg ganske rødt, og blodbad og vold, terror og forfølgelse har fulgt frittenkende mennesker som svarte skygger. Aldri før i historien har det vært så store flyktningsskarer som i vår tid. De flykter ikke uten grunn.

Man må se på alle slags sosialister stort sett med samme øyne. De er med i søskenflokken til Sovjetsamveldet. De ledes av de edleste motiver i all sin propaganda, men ender alltid som herskere. Parolen er alltid: — TIL KAMP MOT KAPITALISMEN! Men det fins bare en form for kapitalisme og det er nettopp der kapitalen samles i størst mulig opplag. Den kapitalisme Vera Grønland taler så stygt om, den eksisterer ikke annet enn i sosialistenes frodige fantasi.

Ismer er ideologi. Det frie private næringsliv er ingen isme og heller ingen ideologi. Vi kan unnvære alle former for ismer, men næringslivet er vi alle avhengig av. Næringslivet har aldri ført krig, men politikerne har

brukt næringslivet og en kan spørre seg om hvor alle opprørerne har fått våpen fra, som de har brukt for å drepe, ødelegge og tilintetgjøre folk og samfunn med. Her må sovjetsystemet ta sin del av skylden eftersom de har spredt utover den ganske verden sin propaganda i snart 60 år. Det har ikke manglet på delaktighet heller, en aktiv sådan og en kan ikke komme utenom det faktum at det var USSR som skapte NATO.

Det russiske folk er derimot vennlige og gjestfrie, og er i likhet med folk ellers i verden, oppalet i den propaganda systemet driver. Det vet ikke stort annet så lenge informasjonene om demokrati, frihet og rett uteblir. Vi har nok av eksempler i vårt eget land. Hvem er det som driver syk propaganda i Norge om det ikke kun er venstrekreftene? Vi andre er mer opptatt av samfunnsnødvendigheter for å holde hjulene i gang, tross streiker, uro, gå sakte aksjoner, større og fler krav, skatter, avgifter og offentlige inngrep. Fordelingene er heller ikke rettferdige. Ta partistøtten og valgordningen som to av tusen eksempler. Nei, sannelig er det på høy tid at folk gjennomskuer råttenskapen og tar avstand fra de efterligninger de henter fra Sovjet der kapitalist-systemet har sin høyborg.

Takk og hilsen  
Norges Demokratiske Parti  
Leif Karlung,  
politisk sekretær

## Dumhetens diktatur

Av Ola Furueth

Herr redaktør!

I en klasse, en krets eller en barneflokk er det som regel én relativt klok, de andre middel-mådige eller dumme. I lange tider var vi underlagt danskefuter, men så skulle det komme folkestyre.

Hadde det enda blitt slik at folk innen hver skolekrets hadde fått velge blant de mennesker de kjente, så kunne det ha blitt noenlunde rettferdig, men istedet fikk vi partier.

Først kom høyre, og de som ikke var enige, startet venstre. Hadde det enda vært bare to partier, men mange så en gullgrube i partiene og startet flere.

Det kom teorier om politikken, blant andre den tyske jøden, Karl Marx, og likeså en som het Engels og slik ble kommunismen til. Små partier med liten innflytelse.

Da er det en kar lukter lunta

og starter Det norske Arbeiderparti. Det hadde kommunismen som ideal, og fikk flere og flere stemmer.

Uten å ense noe åndelig innhold ressonerte de fleste slik: «Jeg er da arbeider, og da blir det nok riktig å stemme på Arbeiderpartiet.» Og så nærmer det seg at dette partiet skal overta regjeringmakten.

Chr. Hornsrud het Arbeiderpartiets første statsminister, men hans regjering fikk ikke lang levetid. Borgerskapet hadde skrekk for det som hendte i Russland og så steg Bondepartiet opp og overtok makten for en tid.

Det hadde en forsvarsminister som hadde levd mange år i Russland og således kjente kommunismens frukter, og han het Vidkun Quisling. Han forsto at det var krefter som arbeidet for det

(Forts. side 6)

# FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:  
**ROLF CHRISTIANSEN**  
assistert av en redaksjonskomité.

## Fredens NS

Annet sted på denne side gjengir vi en artikkel som sto i NS-avisen «Fritt Folk» i 1938, og som klart viser hvilken utenrikspolitisk holdning Quisling og NS sto for. Den var en helt annen enn hva folk flest i dag innbiller seg.

Nasjonal Samlings 12-årige tilværelse falt i to tydelig avgrensede avsnitt: Først syv års kamp for prinsipielle holdninger og for en nyvurdering av norsk politikk, og så fem års intens innsats, der alt var underordnet det mål å bringe Norge frelst og fritt gjennom verdenskrigens inferno. Den siste periode er det skrevet ganske mye om, den første er derimot forsvunnet nesten helt ut av bildet.

Vi tror det er viktig at det blir skapt et helhetsbilde, en sammenheng i det hele. Slik folk nå oppfatter fredens NS, så var vi en samling av rabiater galninger som hadde diktatur og okkupasjonen som sitt mål. I virkeligheten var NS et seriøst parti som gikk inn for fornyelse av folkestyret, for samarbeide mellom landsmenn, for en realistisk utenrikspolitikk og for en såvel mental som materiell opprustning.

Også disse fakta er det vår plikt å legge frem for nye, interesserte og fordomsfrie generasjoner. Vårt problem i denne sammenheng er imidlertid det, at mens vi har en forholdsvis fyldig materiale fra okkupasjonens tid, er det svært sparsomt med NS-aviser, brosjyrer og andre trykksaker fra tidsrommet 1933—40. Vil vi ha tak i noe, må vi nå alltid til Universitetsbiblioteket, og det er nokså tungvint og tidkrevende. Vi ber derfor våre lesere se spesielt etter hva de har av denslags stoff i sine gjemmer og så sende tingene til oss. På forhånd hjertelig takk!

## Frontkjemperen fikk sin skrivemaskin

En arbeidsufør frontkjemper kinen foretrakk imidlertid å spurte i en annonse i januarnum- være anonym, og frontkjempe- meret om noen kunne overlate ren ønsker derfor på denne måte ham en brukt skrivemaskin, og å si sin hjertelige takk for ga- det har han nå fått. Giveren av ven. den forøvrig meget gode mas-

## Takk for innlegg!

Det kommer stadig flere innlegg fra våre lesere, og det er vi meget glad for. Hva som ikke er fullt så lystelig, er at vi har langt mindre plass til disposisjon enn vi trenger. Derfor kan vi være nødt til å korte ganske radikalt ned på mange innlegg eller det kan hende at vi må skyve dem til neste nummer. Det aller be-

klageligste er imidlertid at noen innlegg overhodet ikke kommer inn, men det er lite å gjøre ved. Det finnes rett og slett ikke plass til dem alle. Vi ber derfor leserne om overbærenhet, og la det nå slett ikke være årsaken til at noen av dere slutter å skrive til oss.

## KAST IKKE VERDI-PAPIRER!

Hvert år blir store mengder historisk materiale kastet og går tapt for alltid. Vær med på å sikre en mer objektiv historie-forskning og send, eventuelt testamentér, bøker, artikler, aviser, m. v. til

INO, postboks 924, Sentrum, Oslo 1.

# QUISLINGS HÅP VAR FRED OG VENNSKAP MELLOM ENGLAND OG TYSKLAND

Den målbeviste etterkrigspropaganda mot Quisling og Nasjonal Samling har greid å skape det inntrykk at vi i tredveårene var ivrig opp- tatt av å legge forholdene tilrette for en tysk okkupasjon av Norge. Vi som var med i NS allerede dengang, vet selvfølgelig at slike på- stander er rent og ondsinnet tøv.

«Fred mellom Tyskland og England er et livsspørsmål for vårt land. Det som frem for alt må søkes hindret er at Tyskland og England står mot hin- annen i en ny krig. Det ville for oss være skjebnesvangert, ja ødeleggende. Derfor må det være vår oppgave å yde alt som står i vår makt til å skape fred og forsoning mellom disse to store folk der liksom oss er av nordisk ætt og innstilling. Selv om vi ikke makter så meget, og heller ikke kan blande oss i andre staters indre forhold, så må det for det første være en plikt for oss med alle rettsmes- sige midler å motarbeide dem som ønsker å yppe splid mellom

disse våre frendefolk, ovenikjø- pet på et som regel ureelt og falskt grunnlag. Vi vet hvilke makterss interesser disse bestre- belser i virkeligheten tjener. Det er verdensbolsjevismens. Å arbeide for fred og for- soning mellom Tyskland og England burde være et mål for norsk utenrikspolitikk uten hen- syn til partiinteresser. I den grad er det selvylysende at Norges in- teresser krever det. Det er den eneste måte hvorpå vi kan und- gå krig og kaos, at der er fred og forståelse mellom disse våre store naboer i syd og vest, som vi også står i det største han- delssamkvem med.

For omkring 40 år siden var det som nu en anledning til et ærlig forsøk på å skape varig forståelse mellom de store nord- diske folk. Anledningen ble for- sømt eller avvist, og den kata- strofe som fulgte av den for- sømmelse, trakk hele verden med seg. Den som nu våger å drive den samme katastrofepolitikk må gjøre det med åpne øine. Men alle som forstår sin tid og vil det gode, må reise sig til sterk og positiv motaksjon.»

Lederartikkelen er ikke sig- nert, men vi tar neppe mye feil når vi gjetter på at den er skre- vet av Vidkun Quisling.

## KRIGSUTBRUDDET STOPPET LOVEN OM FOSTERDRAP

MEN NÅ SKAL KARL EVANGS LIVSØNSKE OPPFYLLES

Militærnekeren og seksual- profeten, den tidligere helse- direktør Karl Evang, har all grunn til å glede seg.

Et av hans høyeste mål før krigen var å få ødelagt det nor- ske forsvar. Han gjorde en god jobb. Resultatet så vi 9. april 1940. Som belønning ble han utnevnt til oberstløytnant i Ny- gaardsvolds armé.

Det han likevel er best kjent for var hans bestebelser på å få innført loven om fosterddrap. I denne sak fikk han full støtte av Arbeiderpartiet og kommuni- stene som fremhevet at «pro- blemer i seksuallivet utelukken- de kunne overvinnes gjennom et marxistisk samfunn».

Også i dette spørsmålet gikk organiserte studenterklikker i spissen. Den 9. mars 1940 ved- tok Studentersamfunnet i Trond- heim en resolusjon for abortus provocatus etter forslag fra lege Tove Mohr. Styret i Trondheim sendte resultatet til Studenter- samfunnet i Oslo og ba om til- slutning, men krigsutbruddet 9. april samme år satte en stopper for kommuniststudentenes muld- varparbeide.

Nasjonal Samling kjempet før krigen nærmest alene mot fos- terdrapsloven. Gjennom demon-

strasjoner, foredrag og hardt presseskyts gikk partiet til en innbitt kamp mot Evangs be- strebelse for å få innført loven. Det var liten hjelp å hente fra annet hold, når unntas presten Sverre Nordborg som ærlig og oppriktig betegnet Dr. Evang som en farlig forbyrter.

Det norske arbeiderparti har måttet vente lenge på et nytt utspill i denne deres hjertesak. Nå er det kommet. Trinns for trinns har det forberedt fremstø- tet, fra følelsesladde aksjoner fra Kvinnefront til opprettelse av kontorer for seksualhjelp. Et ledd i planene var også forsøket på inngrepet mot prestenes un- dervising i riktig livsførsel.

Arbeiderpartiet har satset alt på fosterdrapslovens gjennom- føring, slik den praktiseres i kommunistiske land. Side ved side med søskenflokkene i SV og de to kommunistiske partier går de nå mot målet.

Om et flertall av Norges be- folkning idag har samme syn på fosterddrapsloven som NS hadde før krigen, har det ikke vært satt igang en samlet aksjon mot dette uhyrlige utspill.

Førskolelærere og lekledere i barnehavene som har god tren- ning i streik og demonstrasjoner

har ikke latt høre fra seg, selv om disse burde være forkjemper- ne i kampen for barnets liv.

Hvor står våre skoleorgani- sasjoner som etter krigen har latt seg berømme for okkupa- sjonstidens lærerstreik og hero- iske innsats mot ungdomstje- nesten?

Vil prester og bisper i protest forlate sine embeter hvis Arbeiderpartiet truer loven igjennom? Slik kan vi fortsette å spørre.

Allerede i begynnelsen av tredve-årene sa Gulbrand Lun- de: «Når det i NS-programmet står: Familien og hjemmet ver- nes, vyrdnaden for kvinnens virke i hjemmet og for mors- kallet høynes, så er ikke dette bare en gold programpost. Det er et angstskrik fra det norske folkesamfunn i den høyeste nød.

Vi er i den høyeste nød.

### GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

# Kjølv Egeland tviholder på den falske «likhet» i skolen

Herr redaktør!

All sunn fornuft skulle tilsi at dette burde være skolens mål: Å gi ethvert ungt menneske den utdannelse som best svarer såvel til dets evner som dets vilje til å lære. Men så vel er det ikke i vår norske skole, her er oppgaven en helt annen.

En ung pike i 8. klasse skriver et bekymret brev til avisen «Vårt Land» og forteller hvor lite interesserte elever lærer fordi lærerne oftest er opptatt med giddesløse og likeglade elever som knapt gidder å åpne boken. Hun ber om å få kursplan-systemet tilbake, der det fant sted en oppdeling etter læreevne og -vilje. «Det er helt idiotisk å

prøve å jevne ut forskjellen det er mellom to elever», sier hun, og «det er nemlig forskjell allerede fra fødselen av». Hun vet nok ikke hva det er farlig å si i dette land.

Avisen har bedt kirke- og undervisningsministeren, Kjølv Egeland, om å kommentere brevet, og det gjør han bl. a. ved å si at den unge piken har «en ytterst arrogant tone». Han slår grundig fast at kursplandelingen definitivt er koblet ut, og holder fast på at målet er «at ulikt utrustet barn skal undervises i den samme skole». Derimot er han tvunget til å innrømme at «hvordan problemene skal løses, gjenstår det ennå å finne ut». Det siste er ihvertfall så

sant som det er sagt.

Saken er i all enkelthet den hat falske og naturstridige marxistiske «likhets»-idealer har bragt oss inn i en skolesituasjon der ingen får den undervisning de har krav på. Læreren vil ikke kunne ofre tid nok hverken på de uvillige og uinteresserte eller på de begavede og de interesserte som gjerne vil ha mest mulig ut av skolen. Slik forholdene nå er, tvinges det igjennom en «likhet» som er både skolen og vårt folk uverdige. At det også vil straffe seg i form av nedsatt kunnskapsnivå i det norske folk i fremtiden, er jeg for min del overbevist om.

Ung lærer

# Mot dødsstraff på papiret og i hverdagen

Herr redaktør!

«Skjebnen ville at jeg ble trukket ut som lagrettsmedlem i en landssviksak hvor en av de tiltalte måtte dømmes til døden hvis loven skulle følges. Jeg kom i den samvittighetskonflikt at jeg selvsagt var forpliktet til å følge loven hvis jeg deltok i retten, på den annen side følte jeg meg ikke på noen måte kompetent til å avgjøre om et menneske skul-

Av Andreas Nilsson

le leve eller dø. Jeg nektet derfor å delta som domsmann, og lagmannen var så velvillig at han førte meg over til en vanlig lagmannsrett.»

Det ovenstående er hentet fra en artikkel med tittelen «Dødsstraff — en barbarisk straff», skrevet av Olav Brunvad, tidligere leder av Arbeidernes Pres-

sekontor. Den er gjengitt i en rekke AP-aviser.

Artikkelen har vekt, den er ærlig, kanskje for ærlig. Det vi merker oss, er at «tiltalte måtte dømmes til døden om loven skulle følges», og det ville ikke Brunvad være med på. I et «sivilisert rettssamfunn», som Brunvad henviser til på et annet sted i artikkelen, er det slik at (Forts. side 6)

# Når skolesjefen dagdrømmer

Av Litteratus

Herr redaktør!

«Mitt inntrykk er at den sterke framgangen (!) i store yrker som industri, jordbruk og fiske, virker sterkt på yrkesutdanningen til disse yrkene. Se bare på jordbruksskolene: Nå har de så mange elever de kan skaffe plass til. Men for noen år siden var det krise.»

(Helge Sivertsen — i Bergens Arbeiderblad 13. februar 1978.)

Det er jo bra at ungdommen igjen søker til jordbruksskolene, enda så dårlige vilkår AP's jordbruks- og skattepolitikk hittil har gitt dette yrke. Jeg vil gjette på at de ungdommer som likevel velger å satse på jordbruksutdannelse, for en stor del tar sikte

på å skaffe seg lærerstillinger på jordbruksskolene. Noen er der vel som tross alt vil forsøke seg som utøvende gardbrukere. Verdens matvaresituasjon skulle tilsi bedre vilkår i fremtiden også for norsk jordbruk. Helge Sivertsens firkantede konklusjoner ut fra påstanden om stor fremgang i de viktige yrker, er så livsfjern som bare mulig. Men la oss håpe at de får rett, de ungdommer som mener at det kan ikke vare så lenge nu før enn verdens matvaresituasjon fremtvinger mer realistisk oppvurdering av norsk jordbruk — og at AP's jordbrukspolitikk i etterkrigstiden får sin rettfærdige dødsdom, sammen med den industri- og fiskeri-politikk som har vært ført de senere år.

Litteratus

# Streiker koster oss svære beløp

Av Per Dahlen

Herr redaktør!

Jeg har offisiell dokumentasjon for at det i året 1976 gikk tapt 137.650 dagsverk ved 35 lovlige og ulovlige streiker.

Enhver kan regne seg til hvilke enorme summer dette har kostet produksjonslivet. Man må

stille seg det spørsmål om vi har NAF og LO for syns skyld — eller om de er uten makt og myndighet overfor sine medlemmer.

Burde det ikke snart bli klart for noen hver at «streik og lock-out forbyes»? Per Dahlen

# KJERNEFAMILIEN — HAR DEN NOEN FREMTID

Herr redaktør!

Dette er et spørsmål man uvilkårlig stiller seg, når man i dag er vitne til arbeiderparti-regjeringens familiefiendtlige politikk.

Som et eksempel kan nevnes lovforslaget som går ut på at alle gifte fedre skriftlig skal vedkjenne seg farskapet til hustruens barn ved fødselen. Det skal altså ikke være en selvfølge lenger at ektemannen er far til sin kones barn.

Hvor er alle likestillingsforkjemperne her? For dette er vel en alvorlig mistillitserklæring til den gifte kvinne? Men det spiller kanskje ingen rolle så lenge en slik lov bidrar til å undergrave og svekke ekteskapet og familien som en trygg samlivsform for foreldre og barn?

Husmorens stilling, som er meget sentral i kjernefamilien, gjøres også utrygg.

Regjeringen fører en økonomisk politikk, som gjør det umulig for de fleste familier å la kvinnen ha sin arbeidsplass i hjemmet. Hun tvinges derimot

bort fra hjemmet, og samfunnet overtar ansvaret for barna i daghjemsinstitusjoner, og det er neppe noen hemmelighet hvilken politisk oppfatning mange av barnehave-«onklene» og «tantene» har.

Det er ikke hermed sagt at kvinnen skal nektes å ta arbeide utenfor hjemmet, men hun skal ikke tvinges til det!

Fra Kristelig Folkeparti og Senterpartiets side har det vært fremmet enkelte forslag for å bedre husmorens situasjon, men dette har ikke ført frem, og opposisjonen ellers er taus. Det er også verd å merke seg, at ingen av de etablerte partier fører en politikk som viser at de er i stand til å kombinere sosial tankegang og nasjonalfølelse — noe som er meget viktig for å føre landet trygt fremover og sikre folkets interesser.

En annonse fra et herværende vikarbyrå kan forøvrig brukes til å illustrere de etablerte partiers, og dermed samfunnets syn, på husmoren og det arbeidet hun utfører.

Av Bitten C. Lunde

Overskriften lyder: «Rart at ikke enda flere husmødre begynner å jobbe igjen. Kanskje de ikke tør?» Og inne i annonsen heter det bl. a.: «Det er viktig å føle at man virkelig er til nytte.» (understreking av meg).

Refleksjonene gjør seg selv. La oss med én gang slå fast at husmøryrket er en jobb, og at husmoren så absolutt er til nytte. Hun er også en meget viktig person i kjernefamilien, og det er rundt kjernefamilien vårt samfunn er bygget opp. Ingen kan vel uttrykke dette klarere enn dr. Gulbrand Lunde: «Familien er den beste sosiale skole. Den lærer menneskene å tenke og føle sosialt. Familien verner om folkets overleveringer. Den bevarer tradisjonene. Den er kjernen i ethvert ordnet samfunn. Hvor familielivet er urokket, går kan marxistene intet utrette.

(Fra et kampskrift mot den åndelige og moralske oppløs-

ningsprosess i vårt folk. Utgitt av NS 1934).

Men familieødeleggende fremstøt er ikke nye toner fra Det Norske Arbeiderparti. I et propagandaskrift for kvinner utgitt av Arbeiderpartiet i 1934 heter det bl. a.: «For å frigjøre husmødrene selv har man tenkt på mange løsninger, fra felleskjøkkener og felles barnekrybber, fra helt nye former for familielivet til innførelse av barnetrygd som har vært drøftet hos oss i det siste.»

Det er vanskelig å se at dette skiller seg nevneverdig fra den rendyrkede marxisme. Legg merke til formuleringen «helt nye former for familielivet». Hva annet kunne disse «nye former» bestå i, enn oppløsning av kjernefamilien og innføring av kollektivet?

Sammenligner man så dette, med punkt 20 i Nasjonal Samlings prinsipp-program, som lyder: «Familien og hjemmet vernes. Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høynes. Politisk, rettslig og yr-

kesmessig likestilling mellom mann og kvinne.

Barnetrygd gjennomføres og folketrygd for gamle og uføre», så levner det knapt noen tvil om hvilket av disse partier som ønsket en familievennlig og samfunnsoppbyggende politikk, og det er også åpenbart at det kun var Nasjonal Samling som representerte den sanne respekten for kvinnen, husmøryrket og kjernefamilien.

Kanskje noe til ettertanke for dagens unge kvinner og menn. Det er vi som skal føre landet videre i en vanskelig tid, hvor den moralske og kulturelle oppløsningsprosess er kommet foruroligende langt, og hvor begreper som orden, rettferd og fred kun er blitt tomme ord.

Alt taler for at vi ikke bør følge de etablerte partiers snevne, klassepolitiske linjer, men ta opp arven etter det eneste norske parti, som har klart å føre en konstruktiv nasjonal politikk, på tvers av kunstige klasseskiller og snevne partiinteresser.

Bitten C. Lunde

# Elisabeth Schweigaard Selmer bør lese hva hun selv skrev for ti år siden



fartstid før krigen. Hennes avvisning av dette fordi mannen var dømt for «landssvik» i hine hårde dager, virker iskald og hjerteløs. Jeg tillater meg derfor å minne henne om hennens egen appell om menneskerettigheter, gjengitt bl. a. i Aftenposten 22. oktober 1968. Der sier hun dette:

«Kanskje mer enn noen sinne kaller situasjonen på aktivt arbeid for frihet, likhet og brorskap, og mot alle former for usaklig diskriminering overfor det enkelte menneske, hva enten dette skyldes rase, hudfarve, kjønn, nasjonalitet eller etnisk opprinnelse, eller hans religiøse eller politiske oppfatning».

Men slike vakre tanker er selvfølgelig ikke alltid like lett å praktisere, særlig da ikke på hjemmebane, der det er så mange slags fobier og fordommer ute og går.

Journalist, Oslo

Herr redaktør!

Det var med forferdelse jeg leste (F og L nr. 1/78) om Elisabeth Schweigaard *Selmers* votum som førstevoterende i saken mot sjømannen som kjempet for godkjennelse av pensjonsgivende

# NS-folks «taushet»

Herr redaktør!

I desembernummeret av «Folk og Land» fortel Olav Øvreseth om sitt første møte med politikken. I motsetning til så mange andre, opptrer Øvreseth under fullt navn. Til og med den person som har sett Øvreseths beretning på papiret, kallar seg berre for «Venn».

Øvreseth seier han er «skuffet» over NS-folks «taushet». Ja, det er fleire som er det! Og ikkje bere «skuffet», til sine tider kan ein kjenne seg både heit og harm over krypteriet. Tenk berre på alle dei anonyme innlegga i dette velsigna bladet, som vi av 25 års vane enno kallar *vårt*.

Under kjettarprosessene kunde det vera mangt som tala for å gå litt varsamt fram. Ein fangekamerat på Nyrud, frontkjempar, sa det omlag slik: «Når du møter ein sint okse, så kan du ikkje berre skjelle og slå, då blir han verre. Du er nøydd til å prøve å godsnakke med han.» (Dersom du les dette, A. M., så kjenner du sikkert dine ord igjen.)

Desse orda fortel ein god del, både om situasjonen den gongen, og om dei tiltalte sitt syn på det politiske inkvisisjonstriunalet vi hadde framfor oss:

Av Trygve Engen

Det kunne berre samanliknast med ein sint okse —, like uimotakeleg for vettig argumentasjon, og like hardhuda mot slag og spark. Jau, den gongen kunde det vera gode grunnar til å teie i staden for å tale. Men etterpå? Etter at vi hadde sona dei straffene vi var dønte til?

«Oppfør dykk slik at heile det norske folk må bli glad i dykk.» — «Arbeid for Guds rike.» Det var Quislings helsing til oss alle frå dødssella. (Sit etter desembernummeret, s. 3.) Personleg har det forundra meg litt at han ikkje brukte uttrykket «respektere» saman med, eller i staden for «bli glad i». Den som skal «arbeide for Guds rike,» (d. e.: sanning og rett), kan ikkje rekne med å bli elska, ja, ikkje ein gong likt, i første omgang. Det som det heile står og fell med, er om han kan opparbeide seg *respekt*. Det menneskje som er respektert, blir etterkvart også likt.

Om ein kjent trønderbonde er det fortald at han sette utskrifta av «landssvik»-domen i glas og ramme og hengte ho på veggen mellom diplom og medaljer han hadde fått for framifrå gardsdrift og dyrkingsarbeid.

Enn om vi alle hadde gjort som denne trønderbonden? Enn om vi hadde vist motmennene våre at vi såg på «landssvik»-domane som våre *adelsbrev*? «Dagbladet» og konsorter vilde forstått og akseptert at vi var folk som *meinte* noko med vårt medlemskap i NS. Det vilde kanskje også gått opp for dem at *nasjonalsosialisme* (i Quislings, og vår, meining med ordet,) var noko heilt anna enn jødehat og tortur, slik som internasjonalistene fortel? At nasjonalsosialisme, det var *samkjensle* mellom frendar, det var å innordne *eigenbaten under fellesbaten*, det var å skape orden og *rettferd*, dei uomgjengelege vilkår for *fred* mellom folkefeller.

Og enn om alle som ein hadde stødd opp om den politiske kampen som «Folk og Land» gjennom eit kvart sekel har ført? Enn om vi alt for 20—25 år sidan, medan vi endå var mange, hadde gått saman i ein *norsk front* mot *internasjonalismen* i det «norske» Høyre og det «norske» A-parti? Trur de verkeleg ikkje at vi vilde vunne oss langt større respekt mellom folk flest enn vi har i dag? I staden opplever vi at «gamalnazister»,  
(Forts. side 6)

## Denne gang ble NS-folk frifunnet

Herr redaktør!

Fra lagmannsretten i Bergen leser vi aviser.

Asbjørn Bryhn forteller at han var med i produksjonen av de provisoriske anordninger. Han lette etter krigsforbrytere i tyske leire i 1945. Da det etter hvert ble vanskeligere å få til dødsdommer, ble forbryterne buntet sammen og sendt ut av

landet.

I gratulasjonsintervjuet i TV forteller Asbjørn Bryhn at han i 1945 nesten ikke tenkte på annet enn å få i gang straffesaker.

Ved dommen i Bergen ble NS-folk frifunnet for å ha hatt noe med Asbjørn Bryhn å gjøre. Jeg gratulerer.

«Kaktus»

## Grenseoppgang for hva som ikke skal fortelles

«Folk og Land» omtalte i januarnummeret lederen av Danmarks Sosialistiske Folkeparti, Gert Pedersen, som under okkupasjonen var medlem av DNSAP, men som nu har vært opptatt av å forfølge gamle kampfeller.

«Morgenbladet» som gjenga meldingen skriver: «Hvorfor er

dette så interessant? Fordi affæren overhodet ikke har interessert norsk presse. Men hvis en ledende dansk liberal eller konservativ politiker, for ikke å snakke om en glistrupianer, hadde hatt en slik fortid ville overskriftene vært imponerende fra Dagbladet til Nybrott i Larvik. Vi trenger kanskje også en

grenseoppgang når det gjelder hva som ikke skal fortelles.»

Det er ellers å tilføye at Gert Pedersen nå har innrømmet sin nasjonalsosialistiske fortid og inngått forlik med Erik Haaest, som hadde fremsatt beskyldningene, og som Pedersen hadde stevnet for retten.

### MÅNEDENS «PERNILLE»:

## OM Å KOMME TIL SKJELLSORD OG ALDER

Vårt språk er ikke fattig på skjellsord, men rikholdigheten gjør vel at de fleste tar det med ro når den ene eller andre slynges ut mot dem. Bare ett blir for hårdt selv for forhenværende politimestre i «klassepurkens» tidsalder, det råeste og forferdeligste av alle, skjellsordet «nazist». Det kan ingen la sitte på seg, det forlanger rettssak og mortifisering. Tjuv, kjeltring, banditt, diverse sorter sekker og legemsdeler går upåaktet hen, men kall ingen nazist, Med dette ordet tas bunnlokket av vokabularet, og grensen for all anstendighet overfor et menneske overskrides.

Dette gjelder naturligvis ikke for alle de som fikk etiketten nazist alias landssviker påsydd etter

1945, da, såvidt jeg forstår Norge igjen ble en rettsstat, men pariaer har alltid stått i en særklasse, riktignok manglende kastemerke i India, men påhengt her til lands. At fhv. politimester Bryhn ikke vil bli slått i hartkorn med denslags er forståelig, men så fikk han da også tilkjent tyvetusen kroner for tort og svie. Beskattet blir det riktignok en del mindre.

John Lyng døde i midten av januar. I nekrologen ble fortalt at han hadde vært offentlig anklager i Trøndelag etter krigen. Noen måtte jo også ta den jobben. Min far forteller forresten om herr Dorenfeldt, nå riksadvokat, den gang forhørsdommer, at han gjorde unna en fengslingskjennelse for en landssviker på rundt et halvt

minutt, og at vittige sjeler som sto i kø og ventet på tur for forlengelse av fengslingskjennelsen snakket om at de skulle inn å få påfyll. En skal til og med ha bragt med seg en bøtte da han tredje eller fjerde gang sto i slik kø, noen som ikke falt i forhørsdommerens smak. Mange synes å ha bragt det langt via negativ befatning med landssvikoppgjøret.

Men tilbake til John Lyng. Alle nekrologer bringer rosende ord om hans innsats mot landssvikere, og internasjonalt ry ble vunnet i rettssaken mot en viss Rinnan. Gjennom en artikkel i «Hjemmet» fra en tid tilbake om hva dennes sønn har vært utsatt for av forfølgelse på grunn av faren, hadde jeg en viss peiling på hva navnet

sto for. Men Rinnan var da ikke landssviker i dette forferdelige ords virkelige betydning. Han var bare et ondt redskap for det tyske politi og kontraspionasjen i Norge. Kan landssvikere nå gå til rettssak for å ha blitt stillet i klasse med denne nederdrettede forreder?

Lørdag den 18.2. bringer så «Verdens Gang» et tosidert oppslag om en forhenværende nordmann ved navn Knutinge Kaas, som under krigen ble tysk statsborger, som anga landsmenn i fleng og etter krigen sine oppdragsgivere. Også i forbindelse med denne bringes ordet landssviker inn i teksten. Jeg har spurt noen «forhenværende». De betakker seg for å bli anbragt i samme

bås som Kaas. Den vei han valgte var den motsatte av deres. Vil en rettssak mot «Verdens Gang» for fusk i kortene føre fram? Jeg tror ikke det uten at den ble ført for et forum av mennesker av min eller yngre årskull.

Men er det nødvendig — eller er det derfor nettopp nødvendig å føre avsporete mennesker som Rinnan og Knutinge Kaas inn i bildet for å forvirre begrepene etter hvert som grepet rundt halsen på landssvikerne løsner? Eller begyner virkelig noen å føle en skyldkjensle vokse opp i seg? Hvis så er, får en overse drøvtyggingen på Rinnansaken og Knutinge Kaas' meritter, og betrakte det som de siste krampetrekninger før erkjennelsens time.  
Pernille

## Mot dødsstraff . . .

(forts. fra side 4)

retten først avgjør om tiltalte er skyldig eller ikke — tiltalte kan jo bli frifunnet — og så bestemmes straffen. Vi bør takke Brunvand for hans ufrivillige innrømmelse av at rettsamfunnet her var krenket.

Men det var jo noen som hadde mot til å være med i en lagrett også.

Senhøstes 1946 hadde Agder Lagmannsrett ting i Brunvands egen by, Kristiansand. Arbeiderforeningens store sal var hver dag fylt til siste plass. 6. desember 1946 ble saken tatt opp til dom. Folket ventet. Etter noen dager kom kjennelsen:

Lagretten fant tiltalte skyldig. De tre jurister stemte for dødsstraff.

De fire legdommere stemte for livsvarig.

Ifølge referat i Fædrelandsvennen var det forvirring blant publikum. Folkets egne dommere på Agder hadde sagt NEI til dødsstraff. —

Olav Brunvand hadde ikke det samme mot som sine bysbarn, dengang.

Andreas Nilsson

med å finne en løsning som kan tilfredsstillende alle folkeslag i Sørvest-Afrika og man er meget nær en løsning, oppnådd ved interne forhandlinger. Det som stopper utviklingen, er at FN og stormaktene insisterer på at SWAPO skal være part i en løsning og at SWAPO ikke vil annet enn på sine helt egne betingelser. De går bl. a. ut på at SWAPO's egne terrorister skal erstatte det nåværende sør-afrikanske ordensvern, evt. sammen med noen FN-tropper, og at valg ikke skal finne sted på to år for at SWAPO skal få tid til å «befeste sin posisjon», som det heter. Hva det betyr, er ingen i tvil om når kravet kommer fra venstreekstremistiske terrorister. SWAPO har dessuten gått en god skole hos kubanerne i Angola.

Vårt norske utenriksdepartement bør ellers tenke nærmere over hva det vel kan komme av at deres hjertevenner Nkomo, Mugabe, Nujoma og andre av samme slag er så livende redde for alt hva som har med valg å gjøre.

Idet dette skrives, er det fremdeles ukjent hvor stor sjekk dobbeltterroristen fikk med seg på hjemveien.

*Mens Trygve Engen for tre år siden var en av de meget få som skrev i vår avis under fullt navn, er det nå faktisk en stab på 50—60 kvinner og menn som gjør det. Med andre ord: Det er fremgang å spore.*

*På den annen side: Man kan nok stille opp den ideale fordring, men menneskers forhold er nå en gang forskjellige. Noen kan tre frem uten at det koster dem annet enn et skjellsord i ny og ne. For andre kan det gå om både levebrød og familie.*

*Flere av de medarbeidere vi setter mest pris på, lever under forhold som gjør at det ville være vanvidd av dem å tre ofjentlig frem som forkjempere for vår sak. Vi finner det i denne sammenheng helt galt å stille umulige krav som bare ville føre til at vi mistet dem. Bare våre motstandere kan være tjent med det.*

Red.

## Dumhetens . . .

(forts. fra side 2)

samme her, det var tilløp til små revolusjoner, ved Menstad, ved Julussa og en fløtekonflikt.

Forsvarsministeren avverget revolusjonen, og en dag holdt han en tordentale i stortinget: «Han hadde beviser for at de to kommunistpartier, Arbeiderpartiet og det rene kommunistpartiet, mottok penger fra Moskva for å gjøre revolusjon i Norge.

Forferdelse! Men en undersøkelseskomisjon ble nedsatt, og denne måtte gi forsvarsministeren rett. Men fra de revolusjonære freste hatet frem, og de dømte straks forsvarsministeren til døden. Og ventet på en anledning.

Imens drev de hets i sine aviser, de hadde en tegneserie av en de kalte for «Usling» med en viss likhet med den frittalende forhenværende forsvarsminister.

Efter mange påtrykk startet han et nytt parti, Nasjonal Samling i 1933. Men partiet fikk ikke noen representant på tinget, hverken i -33 eller -36, og kassa ble tom. Så kom krigen høsten 1939. Venstrepartiene hadde nektet å bevilge til noe forsvar, og nå sto de nærmest tomhendt og så på at krigen nærmet seg.

Den 3. september 1939 erklærte den jødiske forsvarsministeren i England Tyskland krig. Og nå gjaldt det for England å lokke ut den tyske flåten. De torpederte malmskip fra Narvik og bordet «Altmark» i jøsingfjorden. Så sa de at de la ut minnesperringer på tre steder, og dermed fikk de lokket tyskerne ut.

Nordmenn ble tatt på senga 9. april og de som hadde ansvaret rømte i hui og hast. Forsvarsministeren som en gang så hvor det bar hen, tok på seg ansvaret og dannet en slags regjering. Han ble avsatt av tyskerne, men fikk komme igjen samme høst.

Trygve Engen

## Afrikansk . . .

(forts. fra side 1)

med at SWAPO maksimalt representerer 7—8 % av befolkningen i Sørvest-Afrika og rekrutteres fra bare ett av de mange folkeslagene der, nemlig ovamboene. Likevel insisterer både FN og den norske regjering på at det er SWAPO som er «folkets sanne representant». Men sannheten er nok tvert imot at det store flertall frykter og hater SWAPO som pesten.

Det har lenge vært arbeidet

## NS-folks . . .

(forts. fra side 5)

«nynazister», «sosialindividualister», «frie folkevalde», «antikommunister», m. fl. driv eit slag politisk gerilja, oftast utan noko klår målsetting, utan organisert samarbeid, utan fast førarskap, gjerne i kamp mot hvarandre innbyrdes. Fleire av gruppene gir ut egne blad og trykksaker, medan «Folk og Land» må haldast oppe ved gratisarbeid og «støtteannonser». Og alle synest vera dødsens redde for å bli stempla som «nazister».

Men forstår de då ikkje at dette er ein merkelapp som vil bli klistra på kven som helst som berre vågar å gi uttrykk for eit politisk syn, som ikkje fell saman med det liberal-marxistiske høyre-venstre-skjema? Berre på ein måte kan ein unngå det: Ved å jatte med! Om ein då vel å jatte med *proletarkommunismen* eller *direktørkommunismen*, spelar inga rolle, berre ein er «demokratisk» nok. Men kva er vel demokrati i våre dagar? Kommunistiske tyrannier over alt i verda kallar seg også demokratiske. — Det var vårt eige såkalla demokrati, som i si tid sette i verk dei styggaste justismord i vår historie. Og i dag, 32 år etter? «Hugs «tilfellet Hoaas!» Har ikkje ordet demokrati fått ei nokså tung belastning?

Nei, vi bør verken teie eller kripe i skjul, vi har ingen ting å skjemmast over! Det gjeld både «gamle» og «nye» nasjonalister.

Tyskerne gapte over for mye, ble lurt hit og dit og fikk kong Vinter over seg i Russland. Ved Stalingrad snudde krigslykken, og til slutt satt den siste tyske sjefen, admiral Dönitz, igjen med en liten strime av Tyskland ved Flensburg.

Kapitulasjon. Som et skuebrød satte de igang en slags rettssak i Nürnberg, og en god del generaler ble hengt.

Her i landet fikk nå kommunistene anledning til å døsdømme ham som hadde avslørt dem som betalte agenter for et annet land.

I USA og Vest-Europa heter det demokrati, i øst heter det folkedemokrati. I USA skjøt de først John F. Kennedy, siden tok de Robert.

Stalin likviderte alle selveidende bønder, alle selvstendige industrifolk og en god del gene-

raler. Så tok han de fleste medarbeilere om makten i sine Moskvaprosesser.

Den som har vært en tid i USA vet at det de kaller demokrati, er bløff. Folkedemokratiet er vel ikke stort likere, og vi kan vel heller kalle begge former for *Dumhetens diktatur*.

I Polen skjøt russerne de fleste polske offiserer i Katynskogen, og siden ga de tyskerne skylden. Og enda er de fleste av den tro at tyskerne har all skyld, og slik stemmer det med det gamle *Vae Victis!* Ve de overvundne!

Ibsen så det også, i diktet til tusenårsfesten: «Går til sin gjerding de norske menn, viljeløst, vimrende, vet ei hvorhen. —

Kan kunn om en ting de enes, den, at hver storhet skal styrtes og stenes!

Ola Furuseth

ANNONSE

## SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmaterieell. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,  
postboks 1806,  
5011 Nordnes, Bergen.

## Hva vet du om Nasjonal Samling?

KJØP OG STUDER PARTIETS EGNE SKRIFTER!

1. Om at bebodde verdener finnes utenom jorden (og betydningen derav for vår livsanskuelse), av Vidkun Quisling. (Hans første bok.) . . . . . Kr. 15.00
2. Redegjørelse for Nordiske Folkereisnings retningslinjer, av Vidkun Quisling . . . . . Kr. 15.00
3. Tale på Førertinget 25. september 1942 av Vidkun Quisling. (Om organiseringen av det Nye Norge.) . . . . . Kr. 15.00
4. Vidkun Quisling i tekst og bilder. (Særlig trykk fra Ideologisk månedshefte for Hirden.) . . . . . Kr. 20.00
5. Den gamle norske hilsen «Heil og Sæl» . . . . . Kr. 15.00
6. NS-sanghefte . . . . . Kr. 10.00
7. Oppfordring til Nasjonal Samling — av Vidkun Quisling . . . . . Kr. 5,00
8. Nasjonal Samlings program . . . . . Kr. 10,00
9. Quisling har sagt (1930—34) . . . . . Kr. 25,00

Sendes portofritt ved forskuddsbetaling. Ved oppkrav kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Utgitt av

## THULE-SELKAPET

FOR STUDIER AV NORRØN KULTUR OG POLITIKK

Postboks 45, Slemdal, Oslo 3

### SKAL VI BYTTE?

Jeg har ca. 1000 tyske PK-fotos fra situasjoner på de forskjellige frontavsnitt, 300 eks. av «Alarm» (norsk tekst) og flere bøker av Göring, Dr. Dietrich og von Papen.

Er interessert i NS-bøker, brosjyrer, aviser og tidsskrifter fra før, under og etter krigen.

Bill. mkr. «bytte»,  
— Folk og Land —

### HØY PRIS

Jeg betaler høy pris for kommunistenes bok med fortegnelse over norske «landssvikere». Den kom i 1944 og ble spredt illegalt.

Jeg er også interessert i den illegale liste over norske agenter i tysk abwehr under krigen.

Bill. mkr. «høy pris»,  
— Folk og Land —

### KRIGSMINNER

Tyske militæreffekter, merker, belte, hjelm, flagg osv. samt bøker eller skriv fra denne tid ønskes kjøpt. Billett merket «146» til Folk og Lands ekspedisjon.

**Kjesäter . . .**

(forts. fra side 1)

rettsoppgjøret, men han mente nu at det måtte settes et stort spørsmålstegn ved de mange opplysninger.

«Folk og Land» har vært i kontakt med en heimefrontmann som under okkupasjonen flyktet til Sverige. Han forteller:

«Allerede ved ankomsten til leiren ble jeg forhørt om forholdene på mitt hjemsted. Av forhørslederen fikk jeg forståelsen av at jeg ville oppnå særfordeler hvis jeg kunne fortelle enkeltheter om navngitte nordmenns unasjonale forhold. Jeg forstår derfor godt at enkelte flyktninger overgikk hverandre i fantasihistorier.

Da jeg i 1943 kom til en leir for utdannelse av politisoldater var det bare 60 kursdeltakere der, men i 1945 kom det plutselig en sverm av flyktninger dit, som hadde funnet det nødvendig med Sverige. Jeg tør påstå at disse etternølerne var de verste plageåndene i tvangsarbeidsleirene senere, og de brøt fullstendig ordre som var gitt om human fremferd.

Jeg er forøvrig enig med Londonregjeringens finansminister, Paul Hartmann, når han i sin bok, «Bak fronten», skriver at

det are var et fåtall nordmenn som nødvendigvis måtte flykte til Sverige. Den overveiende del var kommet dit for å bli bedre forsyret enn i hjemlandet. Da de ble innkalt til politikursene unddro de fleste seg, og det var nesten umulig å få folk som var villige til innsats i England.

Som heimefrontmann, før min flukt til Sverige, vet jeg bestemt at vi fikk opplysninger fra Kjesäter-arkivet om personer som det skulle aksjoneres mot. Ved nærmere undersøkelser viste det seg at vedkommende motstandere i lengere tid hadde oppholdt seg foran Leningrad, og langt fra kunne hatt noe å gjøre med beskyldninger som kom fra Kjesäterarkivet.»

**Først må stat . . .**

(forts. fra side 1)

densrevolusjonen. Sett dem på dør og forlang at de finner på noe produktivt! Staten gir store bidrag til de merkverdige former for «studievirksomhet» fra ubehjelpelige politiske kanne-støperier til metodisk undergraving av samfunnet. Stopp med det. Politisk interesserte mennesker har i adskillig verre tider greid å skaffe seg kunnskaper uten statsbidrag, og de greier

det nok fremdeles.

*Rydd opp i parti- og pressestøtten!* At de etablerte partier bevilger svære summer til seg selv både direkte og som pressestøtte, ser svært mange på som rent maktmisbruk. At f. eks. en avis med 60.—70.000 abonnenter (Arbeiderbladet) må ha 8 millioner i statsstøtte og dessuten statsannonser for store penger, tyder ellers på en direkte udugelighet som de fleste ikke er villig til å betale for.

*Rydd opp i u-hjelpen!* Som et minimum må vi forlange at våre politikere slutter å øse ut hundrevis av millioner til alle slags terrorvegelsler og til voldsregimer i Vietnam, Cuba, Mocambique, Angola og andre.

*Rydd opp i sosialstaten!* De fleste vet av egen erfaring at det rundt om i sosialetaten finnes massevis av underlige stillinger som er til liten nytte for dem som trenger hjelp, men som er godt betalt kamuflasje for forskjellige røde aktiviteter. Svært lite går tapt om de kuttes ut.

Bare det som her er nevnt, ville føre til besparelser på milliardnivå. Et stort antall andre offentlige utgiftsposter bør og kan uten skade for noen gå samme vei. Derfor bør Kleppe og hans forundsfeller se til å feie for egen dør før de ber vanlig folk stramme livremmen inn.

H.

**BESTILLINGSSEDDEL FOR  
MELSOM'S BØKER**

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),  
postboks 924 — Sentrum.  
OSLO 1

- Jeg bestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» til en pris av kr. 80,— pr. stk.
- Jeg bestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 125,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller . . . . . eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. . . . . vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.\*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn: .....

Postadresse: .....

Sett kryss ved den bestilling som passer.

\*) Stryk det som ikke passer.

**«Støtteannonnene»  
går jevnt inn**

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 nye «støtteannonser» som ga oss tilsammen kr. 4.290,— til avisens drift. Fremdeles er det mange bidrag vi ikke har kvittert for, men det vil komme i de nærmeste nummer.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte vanlige reklameannonser. Dem har et blad som vårt vanskelig for å få.

**«STØTTEANNONSER»**

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

D., Mehamn 50,—	M., Stavseng 60,—	G., Ålesund 250,—	K. B., Uvdal 60,—	H., Fredrikstad 60,—
H., Burfjord 60,—	O., Hegra 60,—	H. H., Bergen 60,—	K., Åmot i Modum 50,—	I., Torp 60,—
O., Tangstad 160,—	L., Råvåg 60,—	N., Eidsvåg 60,—	H., Krøderen 50,—	R., Halden 50,—
A., Narvik 60,—	J., Surnadal 110,—	S., Isdalstø 60,—	L. Ål 60,—	J. S., Oslo 50,—
K., Moldjord 100,—	M., Kristiansund 110,—	G., Turøy 100,—	E., Skrautvål 100,—	S. R., Oslo 50,—
P., Fauske 60,—	M., Edøy 60,—	A., Odda 60,—	S., Gran 50,—	G., Oslo 50,—
K., Mo i Rana 50,—	E., Vestnes 60,—	B., Stavanger 50,—	Gammel kjemper, Rena 1 000,—	L. R., Oslo 110,—
		R., Kristiansand 60,—	B., Sagstua 60,—	A. C. T., Oslo 60,—
		O., Arendal 60,—	H., Moreppen 60,—	K. G. N., Oslo 50,—
		W., Seljord 50,—	M., Jessheim 60,—	O. M., Oslo 60,—
		S., Edland 50,—	B.-N., Gjøttum 50,—	E., Revsnes 50,—
		S., Østre Haisen 50,—	O., Drøbak 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

# JEG BLE ET OFFER FOR BIGAMILOVEN

SJØMANNSKONE VIL HA FORBUD MOT PROVISORISKE ANORDNINGER

## SEX - SEX - SEX

I de siste måneder har det vært stormløp mot sexblader og andre såkalte utuktige skrifter. Skikkelige medlemmer av Senterpartiet og Kristelig folkeparti har gått til aksjoner mot kioskenes utvalg av slik litteratur, og vi har opplevd bokbål antent av kvinnefronten.

Folk og Land er enige i kampen mot denne form for forurensning, selv om vi vil påstå at aksjoner fra enkelte krefter mere er rettet mot Narvesens «monopol-kapitalistiske» forhold. Vi smiler derfor lett når Klassekampen spiller på moralske strenger når bladet omtaler kvinnefrontens innsats.

Når vi tar denne sak opp på lederplass skyldes det aksjonistenes prioritering av angrepsmål. Selv ville vi først og fremst ha rettet skytset mot staten, nærmere bestemt Kirke- og undervisningsdepartementet.

Etter vår oppfatning burde folk fra dette departement forlengst ha sittet på tiltalebenken sammen med Thorsen, Hagen og hva nå dømte sexspekulanter heter.

Hva dette departement har latt tilflytte norske barne- og ungdomsskoler av sex-griseri er uhyggelig. Makkverk som barna våre blir påtvunget å lese, i motsetning til Thorsen og Hagens litteratur som tross alt er frivillig lesestoff.

For en tid siden ble undervisningsheftet «Være sammen» godkjent i folkeskolen. Det behandler emnet samliv mellom unge, forplantningslære og prevensjon. Her finner vi vulgærbetegnelser som nok ville ha resultert i kjempebøter for et hvert sexforlag. Bare ikke for Pax forlag, som har vært smart nok til å gi det ut i undervisningsøyemed for barn og ungdom. Med Kirke- og undervisningsdepartementets velsignelse. I følge stortingsvedtak skal skolens mønsterplan være retningsgivende for undervisningen. Det heter: «Vulgærbetegnelser må holdes borte fra undervisningen». (s. 299)

Ikke bare her blir mønsterplanen grovt tilsidesatt. Det står nemlig også at «eventuell veiledning i bruk av forskjellige typer preventive midler kan, i forståelse med foresatte, gis av en medisinsk sakkyndig til enkelt-elever». (s. 299)

I undervisningsheftet «Være sammen» står det motsatte. At foreldrene behøver ikke vite om det p. g. a. legenes taushetsplikt.

Ikke nok med at barna våre skal lære vulgæruttrykk som selv veggene på våre offentlige toaletter ikke tør uttrykke. De skal også misbruke sine foreldres tillit og bevisst skal vi lures.

Har ikke Karl Evang all grunn til å glede seg?

Foran oss sitter en eldre dame. Hun har bedt om en samtale med et av redaksjonsmedlemmene i «Folk og Land». Avisen kjenner hun bare fra et av Narvesens utsalg, hvor hun tilfeldig kjøpte et eksemplar. Medlem av NS har hun aldri vært, hvilket hun påpeker sterkt.

«La meg innrømme det», sier hun «Jeg har vært breiddfull av hat mot NS og alt dets vesen. Under okkupasjonen satte jeg ut løgnaktige redselshistorier om de av mine tidligere venner som tilhørte partiet, og som innehaver av en liten småbutikk gjemte jeg unna ettertraktede varer for NS-kunder til fordel for «gode nordmenn».

Fredsdagene spyttet jeg på landssvikkfanger som ble ført gjennom gatene i spissrotgang, og jeg hånte deres gråtende barn.

Allerede i marsdagene 1940 reiste min mann til sjøss med en av båtene i Det bergenske dampskibsselskap. Han ble i England under hele krigen.

Jeg var meget glad i ham og naturligvis lengtet både jeg og våre to små barn sårt etter «sjefen» som vi kalte ham.

Selv hadde jeg ikke rede på politikk, og jeg tror mitt hat til NS-folk bunnet i at jeg ga disse skylden for at min mann var borte, og at jeg alene måtte ta det fulle ansvar for hus og hjem.

Noen nød led vi likevel ikke. Forretningen ga godt utbytte, og aldri har jeg hatt så mange venner som dengang. De kom

med «London-nyheter», og en av småbyens prester som til stadighet besøkte meg, fremhevet stadig gleden ved å ha noen å lengte etter. «Gud vilde nok belønne din troskap og nasjonale ånd i den fremtid som venter deg.» sa han.

Våre barn spurte ofte etter sin far, og i lange dager fortalte jeg dem hvilken prektig kar han var; modig, skvær og innsatsvillig for hjem og land. Vi la planer for tiden etter den fred som snart ville komme, og fantaserte om ferien vi skulle ta når han kom hjem til oss.

Han kom hjem. Barna og jeg var stivpyntet da vi i begynnelsen av juni 1945 reiste til Bergen for å ta imot ham.

Skoltegrunnskaaien var full av mennesker, jublende som jeg, og de fleste var kvinner som nå skulle oppleve den lykke som ville oppveie fem års usigelig lengsel.

Min mann var en av de siste som gikk over landgangen fra skipet. Han var blitt tynn og hengslete, og «et skår i gleden» ble det da jeg oppdaget at han var sterkt beruset. Selv hadde vi alltid vært måteholdne med alkohol, og aldri hadde jeg sett min mann sjangle. Gjensynet ble derfor ikke det jeg hadde ventet. Langt fra.

I over en uke drakk han tett, og storparten av tiden lukket han seg inne på soveværelset uten å ville se hverken barna eller meg.

Endelig en dag kom han ut

på kjøkkenet, hvor han ville ha en prat på «to manns hånd». Og da kom det: Han hadde giftet seg i England, og hadde kone og to barn der. Meningene var at han bare skulle ta snarturen til Norge for å ordne fordelingen av boet.

Tre dager etterpå forlot han meg og barna.

Når jeg nå går til Folk og Land med min historie skyldes det lederen i det nummeret av bladet som jeg leste. Den gjaldt dødsstraffen, hvor det bl. a. sto at regjeringen trygt kunne oppheve denne umenneskelige straff. Ved given anledning var det en enkel sak å innføre den igjen, gjennom provisorisk anordning og med tilbakevirkende kraft.

Selv vil jeg påstå at krigstidens bigamilov, som jo kom i stand ved en slik provisorisk anordning, til fulle også var dødsstraff. Ofrene var meg og mine hundreder av medsøstre. I alle år har de fleste av oss vært «innvendig død», drept av dem som funderte ut denne djvelske lov. Og «likene» har vært kastet i glemselens massegrav.

Det jeg gjerne vil si: Kan det ikke komme en gjeldende lov som forbyr en hvilken som helst regjering å utstede såkalte provisoriske anordninger. Da vil en eventuell opphevelse av dødsstraffen ikke kunne virke som bløff.

Jeg taler for de tusener sjømannsfruer som kan risikere det samme som meg og andre «henrettede».

## Moskva Vil ha nærkontakt . . .

(forts. fra side 1)

faktisk tjener på «nær-kontakt-besøkene».

En deltaker vi har snakket med, sier at besøket i Øst-Tyskland var «ei reinspikka innføring i det kommunistiske system, kvalmt og frastøtende».

Foruten den «politiske nærkontakt» med Øst-Tyskland ser det også ut til at utvekslinger av LO-delegasjoner mellom Norge og Sovjet øker i omfang. Budsjetter for Oslo faglige samorganisasjon tre år tilbake er det således besøkene fra Moskva og reisene til Øst-Tyskland som topper utgiftspostene.

Og besøkene skal fortsette. Som vi fortalte i forrige nummer skal LO-formannen, Thor Halvorsen, på en gjensitt til Øst-Tyskland en gang i 1979, etter at han har hatt besøk av FDGB's sjef.

## Færre militærnekttere, mer kommunistisk agitasjon i Forsvaret

«KONTAKT BULLETIN» som er organ for organisasjonen Folk og Forsvar er velredigert og bringer ofte artikler som burde nå frem til en langt større leserkrets. Fra bladets oktobernummer har vi funnet frem til en undersøkelse som er gjort i forbindelse med årsakene til at antallet militærnekttere siden 1939 har «gått i bølger», og fra år til år annet har vist skremmende tall.

I undersøkelsen heter det bl.a. at fra 1965 til 1975 økte antallet militærnekttere i Norge sterkt og utgjorde i 1974 hele 2675. Som årsak til denne utvikling oppgis at opptrappingen av krigen i Vietnam kan ha medvirket til det høye antall militærnekttere. Samtidig går det frem at fra 1975 har tallet på militærnekttere sunket med hele 20 %.

En dansk historieforsker, Svend Larsen, har i en bok utgitt på Odense Universitetsforlag trukket den konklusjon at tje-

nestetidens lengde ikke har hatt noen innflytelse på antallet militærnekttere i Danmark. Derimot hevder han at det foreligger klare holdepunkter som viser at antall militærnekttere i Danmark øker ved internasjonale kriser. Da Danmark sluttet seg til Nato skjedde det som forfatteren betegner som en eksplosjonsartet stigning i antallet av nekttere. Under Koreakrigen, oppstanden i Ungarn i 1956 samt opptrappingen av krigen i Vietnam kunne en likeledes, ifølge forfatteren, registrere en økning i antallet militærnekttere. Under de mer fredelige perioder i etterkrigstiden har antallet militærnekttere vært stabilt og i følge forfatteren lavt.

I Sverige var antallet militærnekttere på topp i 1970 og utgjorde ca. 5 % av verneplikt-massen. Fra 1970 og utover har en i Sverige hatt en jevn nedgang i antall søknader om overføring til sivil tjeneste.

Det undrer oss at «Kontakt Bulletin» ikke har knyttet sine redaksjonelle komemntarer til de undersøkelser som er gjort. Bladet burde kunne tenke seg at årsakene til det høye antall militærnekttere i perioder har vært diktert av våre hjemlige kommunister som har utnyttet «menneskets rett til å overleve». De har brukt nektingen målbevisst for å svekke forsvaret, og det er jo interessant i denne forbindelse å legge merke til at antallet militærnekttere har vært på topp under større kriser. (Bl. a. under Warszawa-paktlandenes innmarsj i Tsjekkoslovakia i 1968.) Vi bør vel også peke på at når antallet militærnekttere fra 1975 gikk ned med hele 20 % ligger noe av årsaken i at AKP (m-l) og kommunistiske dekkorganisasjoner gjorde helomvending i sine paroler om militærnekting, og tvert om ga ordre om full oppslutning i forsvaret.

Denne helomvending beror neppe på endret forsvarssyn, og resultatene har vist seg — og vil vise seg.

## FOLK og LAND

All post bes adressert til:  
Postboks 7157 - Homansbyen,  
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen  
4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04  
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:  
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND  
Viking Boktrykkeri, Oslo